

Güven Kalmadı

— zaza mahsun · 24 Aralık 2016

Güven kalmadı

Ah anam

Güven kalmadı

Ben kime güveneyim

Yağmur gibi

Üzerimize kurşunlar yağıyor

Dolmuyor sevgi sepeti

Dolmuyor arkadaşlık, kardeşlik barış

insanlık gece kara toprak oldu

Kulak kulaktan sağır oldu

Duymuyor insan kulaklar

Gündüzler gece oldun

Sabah güneşi doğmadan

insan canı ölüyor

insandan insana

Güven kalmadı

Kör olmuş insan gözleri

Görmez düşmanlığı

Hakimin savcının kelepçe taktığı gibi

Arkadaşlığa kardeşliğe dostluğa

Barışa sevgiye kelepçe taktılar

Kimin ağladığı kimin güldüğü belli değil

Müslümanlık islamlık

insanları öldürmek mi

Yoksa Kula kulluk etmek mi

Güven kelimesi sevgi kelimesi bitti

Düşmanlık silah kurşun sıkmak oldu

Kul da ne gezer islamlık

Müslümanlığı islamlığı yalan ettiler

Müslümanlığına islamlığa

Güvence bırakmadılar

Kan göz yaşı öldürmek
insanların Kör vicdansızlığına işlenmiş
Acıyı kederi yaşıyorlar
Silahı kurşunu bıçağı
Çare dostu biliyorlar
içlerinde allah korkusu barındırmamışlar

işte bu yüzden
Güven kalmadı ana
Koltuk dediler
Onca masum insanları öldürdüler
Hocaefendi imam hacı dediler
Şerefe namusa tecavüz ettiler

Ezanları susturmaya çalışıyorlar
Yerine kahpeçe düşman seslerini yüksetiyorlar
Neyine güvenerek yaşam gücü vereceğiz
Dört bir yanımız kurşun hedefinde
Güven kalmadı
Çanakkale bedene

Güven kalmadı
Doğan güneşe
Güven kalmadı
Gündüze geceye
Sallanıyoruz kurşun iplerinde
Hayatın Çilvesi nden
Yaşamayı ateşlere verdiler

Anneyi bacıyı öldürdüler
Çoluk çocuk demeden
Kurşunlara silahlara hedef tuttular
Ben bu yalancı dünyanın insanlarına
Nasıl güvenirim
Güvenin olmadığı yerde
Güvenilmez ana
Taşı eline alan

Yürüyor şeytan yoluna

Zaza mahsun tuğrul